

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Μετάφραση

Διότι, όταν είχαν φέρει σὺν αὐτὸν πολὺ χρυσάφι, σταλμένο ἀπὸ τὸ δημόσιο ταμεῖο, γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν, χαλάρωσε τὸ πρόσωπό του με γέλιο καὶ ἀμέσως εἶπε: «Ἀπεσταλμένοι τῆς περιττῆς – γιὰ νὰ μὴν πω ἀνόητης- πρεσβείας, πείτε τοὺς Σαμνίτες ὅτι ὁ Μάνιος Κούριος προτιμᾷ νὰ διατάζει πλοῦσιους παρά νὰ γίνῃ ὁ ἴδιος πλούσιος· καὶ νὰ θυμάστε ὅτι ἐγὼ δὲν μπορῶ οὔτε με μάχη νὰ νικηθῶ, οὔτε με χρήματα νὰ διαφθαρώ».

Ἐπιπλέον (τον) καθοδήγησε νὰ ἀφήσῃ αὐτὸ ἐλεύθερο τὴν ἐπόμενη μέρα ξαφνικά σὺν ἐκείνον τὸν τόπο, στὸν ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ βρῆται ὁ ἴδιος με τοὺς φίλους του. Τὴν ἐπόμενη μέρα ὁ Σερτώριος, ἀφού δέχτηκε τοὺς φίλους του στὴν κρεβατοκάμαρά του, εἶπε σὺν αὐτοῦς πῶς εἶδε στὸν ὕπνο του ὅτι τὸ ἐλάφι, πού εἶχε χαθεῖ, ἐπέστρεψε σὺν αὐτόν. Ὄταν τὸ ἐλάφι, ἀφού ἀφέθηκε ἐλεύθερο ἀπὸ τὸ δούλο εἰσέβαλε στὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ Σερτώριου, γεννήθηκε μεγάλος θαυμασμός.

2. facillime, catillus, pondera, postremo (postumo), maiora, quendam, vultuum, aciei, Samnitium, quid

3. oriri, orituram esse, ortam esse, ortam fore

4. contempsissent, assessu, fieres, pereat, futuri erant, persuadet, monuisse, introrupturam esse, instinguebaris(-re), meminimus

5. Δευτερεύουσα τελικὴ πρόταση, ὡς ἐπιρρηματικός προσδιορισμός τοῦ σκοποῦ στὸ περιεχόμενο τῆς κύριας πρότασης. Εἰσάγεται με τὸν τελικὸ σύνδεσμο *quo* γιὰτί ἀκολουθεῖ ἐπίρρημα συγκριτικοῦ βαθμοῦ (*facilius*) ἐκφέρεται με Ὑποτακτικὴ (*posset*) γιὰτί τὸ περιεχόμενό τῆς πρότασης εἶναι ἐπιθυμητό, χρόνου παρατατικού γιὰτί τὸ ῥήμα τῆς κύριας πρότασης εἶναι χρόνου ἱστορικοῦ (*utebatur*) καὶ δηλώνει τὸ σύγχρονο στὸ παρελθόν (ιδιόμορφη ἀκολουθία χρόνων), ἔχουμε, δηλαδῆ, συγχρονισμό τῆς κύριας με τὴν δευτερεύουσα πρόταση (ιδιόμορφη ἀκολουθία χρόνων). Ὁ σκοπὸς εἶναι ἰδωμένος τὴν στιγμὴ πού ἐμφανίζεται στὸ μυαλό τοῦ ομιλητῆ καὶ ὄχι τὴν στιγμὴ τῆς πιθανῆς πραγματοποιήσεώς του.

6. Manius monebat ministros supervacaneae et ineptae legationis ut narrarent Samnitibus Manium Curium Dentatum malle locupletibus imperare quam ipsum locupletem fieri.

7. frugalitate: ἀντικείμενο στὸ *utebatur*

assidentem: κατηγορηματικὴ μετοχὴ

spectandum: γερουνδιακὸ τοῦ σκοποῦ στὸ *praebuit*

eo: ἀντικείμενο στὸ *uteretur*

risu: ἀφαιρετικὴ τοῦ τρόπου στὸ *solvit*

pulchritudinis: γενικὴ τῆς ιδιότητος στὸ *cerva*

dono: δοτικὴ κατηγορηματικὴ τοῦ σκοποῦ στὸ *data erat*

sibi: δοτικὴ προσωπικὴ στὸ *visum esse*

ei: δοτικὴ προσωπικὴ τοῦ κρίνοντος προσώπου ἀπὸ τὸ *videbatur*

diei: γενικὴ τῆς ἀναφορᾶς ἢ τῆς ἀφετηρίας στὸ *postridie*

8. quod deberet imperare militibus

9. Ὑποκείμενο τοῦ *perisse* εἶναι τὸ *cerva* σε ονομαστικὴ (ἄρση τοῦ λατινισμοῦ γιὰτί ῥήμα ἐξάρτησης εἶναι τὸ παθητικὸ δοξαστικὸ *credita est*)

10. eximia pulchritudine, de faciendo, ut taceret